

Arrest

nr. 73 576 van 19 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 16 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense afkomst. U werd geboren op 7 november 1991 in Lviv.

Op 28 oktober 2008 vertrok u met uw moeder op vakantie naar Turkije. Op 1 november 2008 leerde u er de Irakees M. A. J. (...) (OV X) kennen. Uw moeder verbood u met hem uit te gaan omdat hij moslim was. Toch bleven jullie elkaar ontmoeten. Jullie verbleven een maand in Turkije. Bij uw thuiskomst bleek dat u zwanger was. U verborg uw zwangerschap voor uw moeder.

Later liet M. (...) u via internet weten dat hij in Oostenrijk verbleef. Op 18 augustus 2009 werd uw zoon E. (...) geboren in Lviv. Een paar maanden later stelde uw moeder u voor de keuze: ofwel moest u uw kind in een weeshuis steken ofwel moest u het huis verlaten. U verliet haar woning met uw kind en ging bij verschillende vrienden in Lviv wonen.

Een maand voor uw vertrek uit Oekraïne liet M. (...) u weten dat hij in België zat. Uiteindelijk verliet u Oekraïne op 23 februari 2011. U vertrok met uw zoon en drie andere personen per auto in Lviv. In deze wagen reisden jullie naar België. Op 25 februari 2011 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands Oekraïens paspoort, de geboorteakte van uw zoon, een uittreksel uit het bevolkingsregister over uw zoon, een schoolattest en een identificatienummer.

B. Motivering

Uit uw gehoor op het Commissariaat-generaal bleek dat u verschillende problemen kende in Oekraïne. U kon echter niet aannemelijk maken dat de problemen die u met uw moeder of met de Oekraïense voogdijinstanties kende, op een vervolging neerkwamen of een reëel risico op het lijden van ernstige schade inhielden.

Enerzijds verklaarde u dat u problemen kende met uw moeder. Zo hadden jullie ruzie, toonde ze geen interesse voor uw studie en wilde ze niet dat u een vriendje had - laat staan een moslim (CGVS, p. 7-11). Dit betreft echter uitsluitend intra-familiale problemen. Het feit dat uw moeder u sloeg en op u schreeuwde (CGVS, p. 9) is onvoldoende zwaarwichtig om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

In dit verband moet ik erop wijzen dat u geen enkele gegronde reden aanhaalde waarom u zich niet elders in Oekraïne zou kunnen vestigen. Het is weinig aannemelijk dat u niet op een andere plaats in Oekraïne terecht kan. U stelde dat uw kind zal worden afgepakt als u geen registratie heeft en dat u geen familieleden heeft die voor een registratie kunnen zorgen (CGVS, p. 11). Dit is een blote bewering die u niet kon hardmaken. Bovendien blijkt uit uw binnenlands paspoort dat u nog steeds over een vaste verblijfplaats beschikt in Oekraïne. U wist ten slotte niet of uw moeder u heeft uitgeschreven van uw registratieadres (CGVS, p. 10).

Anderzijds verklaarde u dat u bang was dat uw kind zou worden afgenomen door de overheidsinstanties. U maakt echter niet aannemelijk dat de Oekraïense overheidsinstanties uw kind zouden willen afpakken. Allereerst kan u geen enkel begin van bewijs voorleggen over het feit dat de Oekraïense overheidsinstanties uw kind zouden willen afpakken (CGVS, p. 11). In het verleden wilden de voogdijdiensten u bovendien zelf bij uw moeder weghalen omdat uw moeder u mishandelde (CGVS, p. 10). Dit impliceert dat de Oekraïense voogdijdiensten, zoals in uw eigen geval, in de bres springen voor verwaarloosde kinderen. U vreesde ook dat uw moeder de officiële instanties zou meedelen dat u niet voor uw kind kon zorgen. Uw buurvrouw zou u verteld hebben dat er iemand langs kwam van de officiële instanties om uw moeder en burens te verhoren (CGVS, p. 10). Dit betekent dat er in Oekraïne kanalen bestaan om familiale problemen te melden en om als familielid gehoord te worden. Volledigheidshalve stip ik ook aan dat u verklaarde dat u geen problemen kende met de Oekraïense autoriteiten (CGVS, p. 10).

Voorts kan ik geen geloof hechten aan uw verklaringen over uw reisweg van Oekraïne naar België. U verklaarde dat u in een personenwagen met K. N. (...) van Oekraïne naar België meereisde. U wist echter hoegenaamd niet langs welke steden, landen of grenzen u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, p. 6). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U verklaarde dat u onderweg niet werd gecontroleerd. Ook uw documenten werden niet gecontroleerd (CGVS, p. 6). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie bij het administratieve dossier voegde, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder gecontroleerd te worden aan een douanepost. Ik kan dan ook weinig geloof hechten aan uw verklaring dat u verstoopt, zonder gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Oekraïens internationaal paspoort, waarvan u verklaarde het in Oekraïne te hebben achtergelaten bij uw vriendin, die het op haar beurt weggooide (CGVS, p. 4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

U was tijdens deze reis enkel in het bezit van uw Oekraïens binnenlands paspoort. Daarnaast verklaarde u dat u naar België reisde met valse documenten. U moest hiervoor aan ene K. N. (...) geld betalen maar heeft zelf geen documenten gezien. U wist niet wat er in de documenten stond en van welk land de documenten afkomstig waren (CGVS, p. 5). Gezien het risico om bij binnenkomst in de Schengenzone aan strenge en individuele controles te worden onderworpen waarbij doorgevraagd kan worden over identiteit, reisbestemming en reisbedoelingen, is het niet aannemelijk dat de passeur, die zelf ook sancties riskeert indien hij van mensensmokkel zou worden verdacht, u niet op de hoogte zou hebben gebracht van de voor u gebruikte reisdocumenten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Oekraïens paspoort, de geboorteakte van uw zoon, een uittreksel uit het bevolkingsregister over uw zoon, een schoolattest en een identificatienummer) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden en uw schoolresultaten, die ik echter niet betwist, maar niet met betrekking tot enige door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik in het kader van de asielaanvraag van uw ex-partner, M. A. J. (...) (OV 6.697.858), besloot tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ik wil echter benadrukken dat ik deze asielaanvraag op basis van zijn persoonlijke verklaringen beoordeelde. Ten slotte verklaarde u dat u en M. A. J. (...) (OV 6.697.858) momenteel geen relatie meer hebben (CGVS, p. 3, 8, 10 en 11) en dat u hem niet nodig heeft (CGVS, p. 11).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging. In een tweede middel beroept zij zich eveneens op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoekende partij voegt hier de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM aan toe. In een derde middel haalt verzoekende partij de schending aan van de Europese Richtlijn 2004/83/EG, van het "fair play-beginsel" en wederom van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoekende partij verwijst opnieuw naar artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM.

De Raad oordeelt dat door onderlinge verwevenheid van de middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Wat betreft de aangehaalde schending van de artikelen 3 en 8 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze rechtsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending van de rechten van verdediging opwerpt, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing

op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.3. Betreffende de opgeworpen schending van de Richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aanduidt welke artikelen van deze richtlijn zouden zijn geschonden waardoor dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk is.

Ook met betrekking tot de opgeworpen schending van het "*fair play-beginsel*" merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Ook dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.4. Waar verzoekende partij verwijst naar de wet van 29 juli 1991 oordeelt de Raad dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. De motivering betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de clandestiene vlucht uit haar land van herkomst wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. Evenmin kan enig geloof worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij omwille van de door haar voorgehouden problemen genoodzaakt te zijn geweest haar land van herkomst te verlaten. Immers motiveert verwerende partij dat verzoekende partij geen gegronde reden kan aangeven waarom zij zich voor haar beweerdte intrafamiliale problemen niet elders in Oekraïne zou kunnen vestigen en dat verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat de Oekraïense voogdijdiensten begaan zijn met het lot van verwaarloosde kinderen en er in haar land van herkomst duidelijk officiële instanties zijn die familieleden en burens horen om familiale problemen van dergelijke aard op te lossen, wat wijst op de

toegankelijkheid van en de mogelijkheid zich te beroepen op de hulp en bescherming van deze autoriteiten. Voormelde motieven betreffende het intrafamiliaal karakter, het vestigingsalternatief en de aanwezigheid van terzake bevoegde instanties waarvan verzoekende partij zelf aangeeft dat zij het belang van het kind laten primeren hiertoe referend aan haar eigen jeugd, worden eveneens door verzoekende partij *in concreto* ongemoeid gelaten waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Internationale bescherming, zoals voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, kan enkel worden geboden wanneer verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeert zich door hervestiging in haar land van herkomst aan de door haar voorgehouden problemen te onttrekken en, of zich te beroepen op de hulp en bescherming van de in haar land aanwezige autoriteiten. Verzoekende partij heeft duidelijk zelf aangegeven dat dergelijke instanties in Oekraïne wel aanwezig zijn en kan geen gegronde reden aangeven waarom zij zich niet aan de problematische toestand met haar moeder zou kunnen onttrekken door zich elders in Oekraïne te vestigen. Verzoekende partij kan derhalve niet de status van vluchteling en evenmin de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet worden toegekend.

Waar verzoekende partij op summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt in het verzoekschrift wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Betreffende het in aanmerking nemen van het artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet wijst de Raad naar wat werd gesteld onder voormeld punt 2.2.7.

Verder toont verzoekende partij niet aan dat er in Oekraïne een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17) en dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 augustus 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT